

[Knie-Andersen.]

havde en særlig høj rente herhjemme. Det gælder især et antal parcelhuse.

Lad mig slutte med at påpege, at venstre finde det naturligt, at realkreditinstitutterne i lighed med, hvad der f. eks. er gældende for banker og sparekasser, fremtidig pålægges administration af relevante opgaver såsom midlertidig långivning til boligbyggeri eller lån til modernisering og vedligeholdelse af eksisterende boliger, hvis det høje folketing skulle beslutte at gennemføre sådanne ordninger, så etablering af midlertidige kostbare administrationsapparater undgås — til glæde for alle.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den tekniske gennemgang af boligforligets indhold har vi jo været igennem, og jeg vil derfor nøjes med at fremføre nogle principielle synspunkter. Det kan vist ikke være nogen ubekendt, at fremskridtspartiet er af den opfattelse, at der ikke skal bygges mere, end der er behov for, hvad enten det så er 20.000, 40.000 eller 60.000 boliger pr. år. Vi finder ligeledes, at kunstindgreb kun forkludrer et i forvejen kaotisk boligmarked.

Vi har heldigvis hverken lod eller del i boligforliget, men det må vel nok vække til eftertanke, hvis venstre og konservative accepterer socialdemokratiets forslag om de 30.000 kr. i midlertidige statslån. Jeg kan dog med glæde konstatere, at i hvert fald venstres ordfører gav udtryk for, at det var man ikke umiddelbart indstillet på.

Det boligforlig, der nu skal gennemføres, giver i hvert fald ikke nogen løsning på de almennyttige selskabers problemer. At stille 23 pct. af egenkapitalen til rådighed rente- og afdragsfrit i op til 50 år tyder ikke på større opfindsomhed. Det eneste lille lyspunkt, jeg kan finde i det, er, at nu skal kommunerne selv bidrage med 5 pct., og det vil måske bevirke, at nogle kommunalbestyrelser begynder at tænke sig bare en lille smule om, inden de giver igangsættningstilladelser.

De sociale selskaber skal jo opfylde et socialt behov, og de skulle efter vores mening ikke have tilladelse til at starte noget som helst nyt byggeri, før de havde fået lejet alle de tomme lejligheder ud, som står rundt omkring i hele landet. Det er forkasteligt, at folketinget vedtager love, som medfører, at

skatteborgerne skal betale tilskud til fallerede boligselskabers hæmningsløse byggeaktiviteter, særlig når man i dag i bladet *Boligen* kan læse, at de samme boligselskaber ligger inde med 15 mill. m² byggejord, som alene i renter og afgifter koster 100 mill. kr. om året. De kunne passende starte med at afsætte al den jord. Det kunne jo være, at prisen på den jord, der var i udbud, ville falde noget, hvis kommuner og sociale boligselskaber ikke anvendte statens penge til at lade boligjorden ophobe sig i det omfang.

Men som sagt, mit eneste håb om, at vi skal få bare en nogenlunde fornuftig løsning på det her, må nu afhænge af, om socialdemokratiet opretholder deres statslåneforslag. Hvis de opretholder forslaget, må venstre og konservative her give udtryk for, om de så vil vedstå boligforliget, for så er boligforliget nemlig ikke længere 75 pct. socialdemokratisk, så er det 100 pct. socialdemokratisk og næsten værre end det, der udløste valget i december 1973.

Det er egentlig fantastisk, at den slags ting kan ske i et folketing, hvor man ved, at der er et flertal, som i princippet går ind for det fri boligmarked. Jeg laster naturligvis ikke socialdemokratiet, fordi de har dygtige forhandlere, men en stor del af befolkningen, og jeg vil med rette kunne kritisere de tilhængere af det frie boligmarked, som er gået med til det.

Ændringerne i realkreditloven, som altså er konsekvensændringer, vil jeg ikke her komme ind på. Jeg vil i hvert fald nøjes med at sige, at vi er glade for, vi ikke har nogen andel i det.

Ingomar Petersen (RV):

Det radikale venstre kan kun hilse med tilfredshed, at de fire boliglove allerede på tingets første arbejdsdag bliver taget op til fornyet første behandling. Udskrivelsen af det unødvendige valg har i allerhøjeste grad medvirket til yderligere usikkerhed inden for byggesektoren og været medvirkende årsag til, at lov om boligbyggeri ikke kunne træde i kraft til 1. januar i år. Huslejen for en gennemsnitslejlighed i det almennyttige byggeri ville efter denne lov være faldet 250-300 kr. pr. måned. Nu må vi vente et helt kvart år på at få mulighed for at sætte byggeri i gang, således at huslejerne har mulighed for at blive så rimelige, at lejerne i